

det forekommer mig at være indlysende, at det, at ville gjøre et saadant nyt Prærogativ gjældende paa en Tid som denne, hvor vi sandelig have Strid og Meinighed nok om Forstaaelsen af de gjensidige Retligheder eller Prærogativer — om man vil bruge dette Udtryk — vilde være, hvad en anden eret Taler har kaldt „at gyde Olie i Ilden“. Det forekommer mig, at der er Stridspunkter nok tilstede til, at man ikke behøver at forøge deres Tal med et nyt, og jeg tror sikkert at kunne betegne det som et nyt; thi i de 29 Aar, hvori vi have forhandlet Finantslove, har det ikke altid været saaledes, at sidste Behandling af Finantsloven først har fundet Sted i dette Thing — det er altsaa noget Nyt. Det havde i alt Fald været meget ønskeligt, om, naar der ikke var levet Tid til Andet, der i alt Fald haade været levet Tid til Motivering af den mærkvaerdige Afslutning den 31te Marts: at det var for at vinde forud for Landstinget i Behandlingen af Finantsloven. Den ærede Ordfører har gjort gjældende, at Thinget jo umuligt kunde vide, at Regjeringen var beredt paa at forhandle den 31te Marts eller paa at udtale sig for dette Thing, idet Ministeren ikke var blandt de oplæste indtegnede Talere. Hvis det ærede Medlem først vilde have undersøgt Forholdet eller erkendt sig derom, saa vilde han let have kunnet faae at vide, om nogenfinde en Minister lader sig indtegne som Taler, før Forhandlingen begynder; hvis dette var Tilfældet, saa vilde der have været en lille Smule — ikke noget Slaaende — i hans Bemærkning, men nu er der aldeles Intet. Jeg kender i alt Fald intet Tilfælde, hvor en Minister ved Indtegning forud for Begyndelsen af Forhandlingerne har ladet sig indtegne som Taler, og det af den ganske simple Grund, at det staar Ministeren ganske frit at begjære Ordet, naar han vil. Dette er et Punkt, der ikke har Noget at betyde; men det er mig altid en Fornøielse at kunne berigtige den ærede Ordfører, naar han engang inellem kommer med en Paastand, som ikke er fuldt saa holdbar og fuldt saa soib, som man kunde ønske. Den ærede Ordfører spurgte om, hvorledes Thinget kunde vide, at Ministeren ønskede at udtale sig dengang. Dette Spørgsmaal vil det ærede Medlem meget godt selv kunne besvare sig, ikke alene derved, at Ordet blev begjært, før Afstemning her havde fundet Sted om Standbæring af Forhandlingerne, eller rettere sagt Afpeaaabegyndelse af Forhandlingerne; men den ærede Ordfører vil jo dog meget godt vide, at Grunden til, at Thingets Møde maatte udsættes, var en Meddelelse fra mig til Formanden om, at Ministeriet ikke saae sig i Stand til at møde tidligere paa Grund af et af Kongen forud for Formandens Fastsættelse af Dagsordenen bestemt Statsraads-møde. Dette maatte den ærede Ordfører vide. Og jeg gad dog egentlig nok vide, om Ministeriet kunde have nogen særlig Sn-

teresse af at forhindre Thinget i at paa-begynde Mødet Kl. 10 om Formiddagen paa Grund af Statsraads-møde, naar det ikke var Ministerens Mening at tage Del i Forhandlingerne. Dette er jo dog imidlertid ingenlunde noget Hovedpunkt; Hoveduøienigheds-punktet mellem den ærede Ordfører og mig om Nødvendigheden af den foreløbige Lovs Fremkomst, ligger jo langt dybere. Den ærede Ordfører udtalte igaar til Thinget, at den provisoriske Lov ikke havde det Mindste at gjøre med, at Finantsloven ikke var kommen til Stede. Der er egentlig den væsentlige Uoverensstemmelse mellem den ærede Ordførers Betragtning af Forholdene og min. Dersom ellers den ærede Ordfører har havt nogen Tvivl i saa Henseende, saa vil jo en flygtig, blot ganske flygtig Gjennemlæsning af den Føreløbslov til Hans Majestæt Kongen, hvorpaa Ministeriets Raad om Udstedelsen af den foreløbige Lov begrundede sig, have givet den ærede Ordfører fuld Veiledning til Forstaaelse af Ministeriets Opfattelse om, hvad der er den virkelige Hovedgrund til, at den foreløbige Lov af 12te April maatte gives. I den temmelig udførlige Føreløbslov til Hans Majestæt Kongen vilde ærede Medlemmer ganske vist ikke finde angivet og særlig fremhævet den Grund, den Nødvendighedsgrund, som Afstemningen den 31te Marts om Afslutning gav, og jeg antager, at det var dette, der foranledigede det ærede Medlem fra Skanderborg Amt (Bajer) til at bruge det Udtryk, at efter hans Formening — saa vidt jeg huster var det saaledes — var der ikke skænket ren Vin for Hs. Mj. Kongen fra Ministeriets Side — jeg tror nok, at det var dette smagsfulde Udtryk, det ærede Medlem brugte, jeg noterede det strax. Men det ærede Medlem maa jo dog virkelig kunne forstaa, at, om man end finder det nødvendigt eller gaunligt ubertiden at søge Kongens Bemyndigelse til, at Føreløbslovene til ham blive offentliggjorte, saa bliver dog ingenlunde alle Føreløbslovene, samme Sag vedrørende, offentliggjorte, og dersom det ærede Medlem ellers med fuld Opmærksomhed havde gennemlæst denne Føreløbslov til Kongen af 10de April, vilde det ærede Medlem endog i den have fundet en Hentydning til, at der til anden Tid og paa et andet Sted havde været gjort Kongen fuld Rede for dette Spørgsmaal. Et er at anse det nødvendigt at gjøre Kongen fuld Rede for Sagens Stilling og skænke ren Vin i for Kongen, et Andet er at finde det nødvendigt, at alle Føreløbslovene til Kongen denne Sag vedrørende komme til Publikums og altsaa ogsaa til det ærede Medlem for Skanderborg Amts Rundsstab. Hoveduoverensstemmelsen i Betragtningen fra min Side og fra den ærede Ordførers Side er, om jeg maa gjen-tage det, den, at den ærede Ordfører antager, at Ansvar for Ikke-Tilveiebringelsen af en Finantslov i ethvert Tilfælde ubetinget paahviler Regjeringen. Dette er en Anskuelse, som jeg ikke